

Værdi, at det særdeles godt kan betales med en noget højere Rente, med andre Ord, at det vel er sin Pris værd.

Jeg vil gerne have Lov til at belyse Følgerne af, at der ikke har fundet nogen egentlig Realitetsbehandling Sted af den samlede Skattereform navnlig med Hensyn til det her foreliggende Lovforslag. Men da jeg ved at belyse Følgerne nærmere vilde og nødvendigvis maatte komme ind paa de tvende andre Lovforslag, som senere komme paa Dagsordenen, vil jeg tillade mig at opsætte mine Bemærkninger til Behandlingen af henholdsvis Øl- og Cigaretlovsforslagene. Jeg vil kun gentage, at det, det nu vil komme til at gælde om under den forestaaende Behandling, er dette, at Livets Krav vil komme til at staa lige overfor Doktrinen. Livets Krav peger efter min Formening afgørende, udelukkende eller dog væsentlig paa, at man indskrænker sig til indirekte Skatter, medens Doktrinen afgørende peger i Retning af, at man udelukkende gaar i Retning af at benytte den her foreslaaede Skat. Naar den ansete Nationaløkonom, hvis Navn jeg tidligere har nævnt, pegede paa, at hvor gode end indirekte Skatter kunde være, maatte man, som han udtrykte sig, dog ogsaa tage Hensyn til Retfærdigheden, vil jeg sige, at saa længe der ikke er fuldkommen rationelle Skatteligningsregler, altsaa saadanne, som Landstinget efter min Mening og til min store Glæde har forsøgt at skabe, er der ikke Tale om Retfærdighed i denne Sammenhæng, men om aabenbar Uretfærdighed, thi ingen Uretfærdighed kan paa Skatteomraadet være større end den, at man under Skin af, at man behandler alle Indkomster og Formuer lige, i Virkeligheden indretter det saaledes, at nogle Arter af Indkomster og nogle Arter af Formue blive haardere beskattede end andre.

Hvad den politiske Side af Sagen angaar, ønsker jeg at sige følgende: Den sidste ærede Taler (Rode) fremstillede den højtærede Finansminister saaledes, at han stod — det ærede Medlem brugte det Udtryk — som en Forgænger af sig imellem to Knipper Hø, og hvis det nu gik ham som Forgænger, kunde han let omkomme. De to Knipper Hø skulde altsaa være: udelukkende de indirekte Skatter paa den ene Side og udelukkende de direkte Skatter paa den anden Side —; og hvis altsaa den højtærede Finansminister ikke kunde bestemme sig til at gaa enten til den ene eller den anden Side, vilde han lige-

som sin Forgænger ynkeligt omkomme. Jeg maa maaske rent parentetisk have Lov til her at indskyde den Bemærkning, at saavidt jeg ved, var dette Væsen, om jeg maa bruge dette Udtryk, der stod mellem de to Knipper Hø, Buridans Æsel. Det har aldrig været mig bekendt, at et Æsel har været Finansminister; jeg ved nok, at Caligula gjorde sin Hest til Konsul, men et Æsel som Finansminister er mig ikke bekendt. Jeg er glad ved denne nye historiske Oplysning fra det ærede Medlems Side. Men i øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem, at han og hans Parti have en vis Tilbøjelighed til, hver Gang vi staa overfor et Stadium som det nuværende, at fordybe sig i allehaande kuriøse og dybsindige Betragtninger om, hvorledes det nu vel skulde kunne gaa, og udmale alle Vanskelighederne. Jeg synes, det er naturligere ikke i Forvejen at ængste sig med alle disse Skræmmebilleder, men at skride umiddelbart til Handling. Den, som lever, vil faa at se, om disse Vanskeligheder overvindes, — og naar man fra det ærede Medlem for Københavns 10de Valgekreds' (Bang) Side nu vil give det Udseende af, at man fra de konservative Partiers Side havde stillet sig saa overordentlig drabeligt og fjendtligt overfor den nuværende Regering, ganske vist kun som et rent Komediespil — nu skulde det nok vise sig, at vi satte os sammen til et konservativt Fællesmaaltid —, da er det paa ingen Maade stemmende med de faktiske Forhold. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse blot 3—4 Linier af, hvad jeg tillod mig at sige ved første Behandling af disse Skattelovforslag den 7. November, hvor jeg slutter saaledes: „Jeg tror, at er der noget Øjeblik, hvor en imødekommende Forhandlingsvillighed indenfor de Partier, der overhovedet ville det samme, nemlig skaffe Balance paa Statsbudgettet, er nødvendig og bør paa kaldes, og hvor det omhyggeligt bør undgaaes at lægge enhver, sely den mindste Sten paa den Vej, der kan føre til Maalet, saa er det nu.“ Jeg tillader mig at tro, at deri er der ingen krigerisk Tone, men tværtimod en Antydning af, at de Partier, som ville skabe Balance, have en levende Følelse af, at de paa en eller anden Maade maa søge at tale og dele sig til Rette, saaledes som det i det hele lige fra Christian Vs Dage skulde have været god Sæd i Danmark. Al denne Tale nu om f. Eks. Oplosning af Landstinget og Krigsforanstaltninger forekommer mig i høj Grad mal à